

OD AUTORA ÚSPEŠNÝCH
TRILEROV NOČNÝ VTÁK
A VNÚTORNÝ HLAS

KLUKATÁ CESTA

V HNIEZDE
VRETNÍC

**BRIAN
FREEMAN**

**BRIAN
FREEMAN**

**KLUKATÁ
CESTA**

Preložila Jana Melcerová

IKAR

Brian Freeman
THE CROOKED STREET

Copyright © 2019 by Brian Freeman
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © 2020 by Jana Melcerová

Design credit: Rex Bonomelli

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7394-8

Venujem Marcii

„Na to, aby vám niekto zlomil srdce, je potrebná
spolupráca vášho nepriateľa s priateľom.“

MARK TWAIN

1

DENNY CLARK SA VYNORIL z oblaku pary a zamieril do chladnej tmy čínskej štvrte.

V uličke ho prenasledovala vôňa zázvoru a jazmínu, sykot horúceho oleja. Na kamennej dlažbe nechával odtlačky topánok vpísané prasacou krvou. Zabuchol kovové dvere a umlčal zbor hlasov hulákajúcich v pekínskej čínštine, ktoré sa ozývali z reštauračnej kuchyne. Denny namáhalo dýchal a nervózne pozoroval každý tieň. Na čelo mu vystúpil pot.

Po oboch stranách úzkej uličky medzi domami stúpali do výšky šiestich poschodí tehlové múry s požiarnymi rebríkmi. Na obchodoch boli mreže a visacie zámky. Bol piatkový večer, desať hodín.

Prišiel sem doručiť varovanie, ale bolo neskoro. Pán Ťin zmizol. Aj jeho syn. Tri dlhé dni ich nikto nevidel a nikomu sa neozvali.

Denny žmúril na tváre v uličke. Dve čínske tínedžerky v minisukniach a lodičkách si veselo štebotali a haditým krokom sa blížili k nemu. Vo dverách masážneho salóna šľapka obsluhovala plešatého zákazníka. Sotva o tri metre ďalej mu akýsi bezdomovec ukázal zažltnuté zuby a buchol medeným džbánom o chodník. Denny mu doň hodil zopár drobných, čo vylovil z vrecka.

Vo vlhkej dlani zvieral mobil. Na chrbát ruky si zapísal číslo do talianskej reštaurácie s barom Zingari, lebo vedel, že ho neskôr môže potrebovať. Sotva rozoznával číslice, vlhkosť na koži rozpila atrament. Vyfukal číslo a čakal, kým telefón v rušnej štvrti Tenderloin vyzváňal a vyzváňal. Konečne sa ozval netrpezlivý hlas. Denny počul v pozadí džezové trilky klarinetu.

„Je tam Chester?“ opýtal sa Denny.

„Čože?“

„Chester,“ nahlas a naliehavo zopakoval Denny v snahe prehlásiť hudbu. „Chcem sa rozprávať s Chesterom.“

„Počkaj.“

Hluk reštaurácie zanikol. Prepájali ho. Zatiaľ čo čakal, pevne zvieral mobil. Spoločnosť mu robila skupina Maroon 5. Kým sa na linke ozval iný hlas, vypočul si ich *Payphone* až po rapovanie Wiza Khalifa.

„Tu je Virgil. Počúvam.“

„Virgil, tu je Denny Clark. Hľadám Chestera.“

„Pozrimeže, Denny. Dlho sme sa nepočuli, cudzinec. Ako to, že si ma v poslednom čase nezobral na loď? Dotklo sa ma to. Trpím. Máš chuť na tequilu?“

„Prepáč, ale je to dôležité. Ihneď sa potrebujem rozprávať s Chesterom.“

Musím ho varovať, pomyslel si Denny.

„No, neskoro, amigo,“ odvetil Virgil.

„Čo? Čo tým chceš povedať?“

„Chester sa vyparil. Zdvihol kotvy. Proste vypadol z mesta. Rozhodol sa, že San Francisco nie je preňho dosť kozmopolitné mesto. Odsťahoval sa do... posad' sa, lebo odpadneš... do Pocatella v Idahu. Znie to ako vymyslené miesto. Včera poslal manažérovi správu, oznámil mu, že chce byť bližšie k rodičom. Otrásné. Nepozval ma ani na rozlúčkový pohárik.“

Denny tuho privrel oči. „Si si tým istý?“

„Práve zízam na bar. Nová barmanka je nejaká strašidelne potetovaná brunetka.“

„Dobre. Ďakujem, Virgil.“

Denny ukončil hovor. Zovrel ruku do päste a pritisol si ju k čelu. Všetko sa okolo neho rúcalo. Chester sa neodšahoval do Idaho. Poznajú sa už od strednej a vie, že mu rodičia zomreli. Tá správa je lož.

Chester je preč.

Pán Ťin a jeho syn Fox tiež.

Aj Carla. Jeho exmanželka Carla, ktorá sa už desať rokov striedavo objavovala v Dennyho živote a ktorá ho rovnakou mierou milovala aj nenávidela. Aj tú dostali.

Pred tromi hodinami sa Denny odviezol metrom do Carlinho bytu v Berkley. Polícia už bola na mieste, pred domom stáli policajné autá a sanitka. Samovražda, oznámili mu. Spolubývajúci ju našiel vo vani v doružova sfarbenej vode. Dvoma hlbokými rezmi si podrezala žily a vykrvácala.

Ďalšia lož.

Carla sa nezabila, určite nie takto. Poznal ju a vedel, že pohľad na krv ju desil. Aj keby sa naozaj chcela zabiť, zvolila by si iný spôsob. A nechala by list na rozlúčku, aby mala istotu, že sa Denny bude cítiť previnilo za to, čo spravila.

Nie, Carlu zavraždili. Presne ako ostatných.

Carlu, Chestera, pána Ťina a Foxa. Pre Dennyho to znamenalo iba jedno.

On bude ďalší.

Denny sa náhlil uličkou v čínskej štvrti smerom na sever. Tehlové múry ktosi pomaľoval červeno-čiernymi grafitmi, prázdne papierové tašky sa kotúľali po chodníku. Transparenty s čínskymi symbolmi sa trepotali v silnom vetre ako vlajky. Minul kresťanskú misiu, čajový obchodník, ktorý ponúkal bylinky a ženšen. Výrobnú čínskych

koláčikov pre šťastie. Vpredu počul bojové vírenie bubnov protestujúcich.

Už bol takmer na Jackson Street, keď ho šiesty zmysel prinútil obrátiť sa. Zacúval do vchodu, čím sa vyhol žiare neónových svetiel, a pozoroval kuchynské okno reštaurácie pána Ľina. Čosi nebolo v poriadku. Odkedy pred malou chvíľou odišiel, niečo sa zmenilo. Potom si to uvedomil. Bezdomovec s medeným krčahom zmizol. Vytratil sa, keď Denny odišiel.

Teraz nič nie je náhoda. Dennyho niekto sleduje. Nepriateľ má oči všade.

Počkal, až sa medzi chodcami objaví medzera, a vystrelil z uličky. Zamiešal sa medzi ľuďmi a kráčal hore kopcom. Vyhýbal sa ovocným trhom, ktoré míňal, typickým čínskym reštauráciám. Prešiel krížom cez Jackson Street. Na križovatke sa tlačili autá a vodiči vytrubovali. Na rohu zastal a obzrel sa. Tváre ľudí na chodníku červeným svetlom osvetľovali papierové lampáše nad ulicou. Sledoval, či niekto nevybehne z davu a nezačne ho prenasledovať. Nikoho nevidel. Obrátil sa a so sklonenou hlavou sa rýchlo vzdľavoval. O dva bloky ďalej sa znovu obrátil. A potom ešte raz. Kráčal, kým neobjavil ďalšiu tichú, opustenú uličku.

Vyfukal iné telefónne číslo.

„Tu je Denny,“ ohlásil sa.

„Denny? Čo je? Niečo sa deje?“

„Všetci sú mŕtvi, ty bastard. Zabil ich. Ešte aj Carlu. A teraz ide po mne.“

Nastala dlhá odmlka. „Spomaľ. O čom to hovoríš? Kto je mŕtvy?“

„Všetci. Každý jeden z nich,“ odvetil Denny. „Okrem mňa. Som posledný. Myslíš, že ma nechá utiecť?“

„Kde si?“

„V čínskej štvrti.“

„Prídem po teba.“

„Ty?“ opýtal sa Denny. „To teda nie. Ty si ma do tohto dostal.“

„Počuj, nájdí si nejaké miesto, kam sa skryješ, a o polhodinu som tam.“

Denny neodpovedal. V uličke sa ozýval iba chrapľavý piskot jeho vlastného dychu. Stál pri obchode s použitým šatstvom a vyzrel spoza rohu prázdnej budovy. Pouličná lampa osvetľovala neďaleký chodník, ten na druhej strane bol v tme. Vtom sa v tieni objavil drobný plamienok, vzápätí zmizol a ponad vyasfaltovanú ulicu k nemu vietor doviaľ cigaretový pach.

Nebol sám. Znovu ho našli.

Denny zísal na telefón v ruke. „Ty ma sleduješ?“

„Čo?“

„Dal si mi tento mobil. Povedal si mu, kde ma nájde?“

„Denny, neblázni. Ochránim ťa.“

„Toto je pasca, však?“ trval na svojom Denny. „Pracuješ preňho. Celé si to naplánoval, od samého začiatku.“

„Nie, prestaň a počúvaj ma...“

Denny prudko hodil mobil na zem, až sa rozbil na kúsky. Rozbehol sa k opačnému koncu uličky. Keď došiel k ďalšej ulici, náhlivo sa obzrel ponad plece. Tam, kde predtým telefonoval, stála medzi domami osamelá silueta a pozorovala ho. Ten muž sa ani nepohol, akoby vedel, že Denny nemá kam utiecť. No on sa aj tak rozbehol a utekal tak rýchlo, ako mu to búšiace srdce dovolilo. Prešiel krížom cez Powell Street a zakrádal sa popri ďalšom bloku k Mason Street, kde sa po vozovke ťahali koľajnice električky. Čínsku štvrť nechával za sebou. Bol v okolí Russian Hill. Odtiaľto sa ulice štvrali až k nebu, strmé ako hory.

Dostával krče do nôh a pichalo ho v boku. Chveli sa mu stehná. Už nevládal bežať. Keď sa prudko zohol od vyčerpania a oprel sa rukami o kolená, cítil, ako ho minul

závan vzduchu tak blízko pri hlave, až mu postrapatil vlasy. Drobný cingot črepiny zazvonil o betónový múr za ním. Nepočul výstrel, nevidel dym ani iskru, ale niekto naňho vystrelil a netrafil.

Obzrel sa. Asi v polovici bloku k nemu pokojne stúpala tmou nízky muž. V ruke držal vzduchovú pištoľ s čudne predĺženou hlavňou. Tichú. Smrtiacu. Stáli na ulici celkom sami, Denny a ten muž, ktorý sa ho chystal zabiť.

Tackal sa k slepej ulici nad sebou, odkiaľ viedli schody cez park k výšinám štvrte Russian Hill. Opatrné a nenáhliivé kroky za chrbtom sa blížili. Počul ďalšie tiché prasknutie a čudný závan vzduchu mu naplnil uši. Tentoraz cítil na krku uštipnutie. Nebolelo to väčšmi ako bodnutie včely. Capol si po krku, akoby chcel zabiť komára. Keď si pozrel na prsty, zbadal krvavú šmuhu. Iba trochu. Neprúdila mu ako z rany po guľke. Zadíval sa dolu kopcom a videl muža, ako ho pokojne pozoruje z diaľky ani nie dvadsiatich metrov.

Čakal.

Denny si šúchal krv medzi prstami, kým neuschla. Nadýchol sa a vydýchol. Hovoril si, že to nič nie je, ale kdesi hlboko v sebe už vedel, že sa klame. Zomrie tak ako ostatní. Lákalo ho iba si sadnúť na schody a prijať nevyhnutnosť. Vrcholky Russian Hill sa nad ním týčili ako Everest a jemu už takmer došli sily.

Pozná človeka, ktorý žije tam hore. Skoro až v oblakoch. Kedysi boli ako bratia, ale už sa roky nerozprávali. Dnes ho už nemohol pokladať za priateľa. Lenže teraz nepotrebuje priateľa.

Potrebuje poliša.

Denny sa štvral do kopca. Každý krok mu spôsobil muky. Dychčal. Zo všetkých síl sa snažil nasať vzduch do pľúc a kráčal ďalej. Mieril hore na Taylor Street, kde ho čakal ďalší kopec, strmší a desivejší ako ten pred ním.

Ale stále kráčal. Čím vyššie stúpал, tým viac sa pred ním otvárala panoráma mestských svetiel. Videl Coit Tower. Aj mrakodrap Transamerica Pyramid. Stuhu bielych svetiel lemujúcich Bay Bridge.

Nevedel, koľko času uplynulo, odkedy pocítil štipnutie. Mohlo to byť iba zopár minút, ale aj polovica noci. Človek, ktorý naňho vystrelil, sa dokonca ani len neobťažoval ho sledovať. Prečo by mal sledovať mŕtveho muža?

Denny vnímal, že sa mu s telom dejú čudné veci. Zdreveneli mu nohy. Jazyk mu zhrubol a opuchol. Po brade mu tiekli sliny. V hlave mu pulzovalo a pri každom kroku sa knísal. Cítil, ako sa s ním točí svet. Keď zdolal posledné kruté schodisko medzi stromami, zistil, že mu trpnu nohy, akoby bol Pinocchio a menil sa zasa na drevo. Celé telo sa mu chvelo.

Vždy keď si sadol, bol si istý, že už sa nepostaví. Ale za každým vstal. Kráčal a kráčal a nakoniec vyšiel spomedzi stromov až na vrchol, kde stál ten dom. Bol tu už aj predtým. Asi šesťkrát v posledných dvoch rokoch. Denny sem chodieval, aby sa upokojil, a zakaždým sa odviezol nazad a nenazbieral odvahu podísť k dverám.

Vnútri sa nesvietilo. Mal dojem, že dom je prázdny a všetka námaha bola zbytočná.

Denny sa zrútil na chodník. Narazil čelom, rozbil si okuliare a po tvári mu tiekla krv. Už nevládal kráčať, a tak sa plazil. Vystrel ruku, pokrčil koleno, jedno za druhým, až kým sa nedovliekol k schodom do domu. Plazil sa k dverám ako had. A keď bol tam, nejako sa mu silou vôle podarilo prinútiť paralyzované telo vstať.

Opakovane stláčal domový zvonček. Čakal.

O chvíľu sa rozsvietilo vonkajšie svetlo a otvorili sa dvere. Stál v nich jeho starý priateľ a zísal naňho so zdeseným prekvapením.

„Denny?“ ozval sa Frost Easton. „Panebože, čo sa ti stalo?“

Denny mal toho toľko na jazyku, ale nevládal povedať jediné slovo. Podlomili sa mu meravé nohy a Frost ho zachytil. Denny bol poriadne ťažký, ale Frost ho držal pod lopatkami. Stáli tam zoči-voči zakliesnení do seba.

Dvaja starí priatelia, ktorí sa rozkmotrili.

Denny sa zmohol na jediné posledné slovo. Nieкто musí vedieť pravdu. Dozvedieť sa, kto to urobil. S námahou ho zo seba dostal, skôr ako ho zahalila tma.

„Lombard.“

2

„VÄČŠINA VYŠETROVATELOV VRÁŽD musí ísť do mesta pátrať po obetiach,“ poznamenal patológ z úradu súdneho lekárstva. Kľučal a opretý o ruky obhliadal mŕtve telo vo vstupnej hale Frostovho domu. „Rozhodne to šetrí čas, keď prídu až k tebe domov. Urobilo to na mňa dojem.“

„A ty si si myslel, že inzerovať na stránke Craigslist je iba strata času,“ sucho utrúsil Frost.

Patológ doktor Walter Finder sa pod rúškom, ktoré mu zakrývalo väčšiu časť tváre, uškrnul. Bol to štyridsiatnik s neposlušnou einsteinovskou hrivou a tenkými fúzikmi.

„Hľadáme obete vražd? Záujemcovia, hláste sa osobne?“

„Čosi také.“ Frost nespúšťal oči z Dennyho mŕtvolky a potom potichu dodal: „Vlastne som ho poznal.“

„Aha, prepáč. Priateľ?“

„Ani nie. Teda už nie. Roky som ho nevidel. Určite to bola vražda, Walt? Nemohla to byť nejaká čudná choroba?“

Patológ s rukou v gumenej rukavici obrátil Dennyemu hlavu nabok. „Ó nie, zavraždili ho. Vidíš túto malú ranku na krku? Niečím ho postrelili. Pravdepodobne to bola nejaká rozpustná želatínová guľka, lebo teraz už v rane nič nie je. Tvoj priateľ bol špión?“

Frost pokrútil hlavou. „Denny? Žartuješ? Vozil turistov po zálive na rybárskej loďke. Prečo si myslíš, že bol špión?“

„Jeho smrť zrejme spôsobil nejaký zriedkavý druh jedu. Ale viac budem, samozrejme, vedieť až po laboratórnych testoch. Podľa toho, ako vyzerá telo, mám však podozrenie na tetrodotoxín alebo niečo z toho radu. Je to druh zbrane, s akým sa zvyčajne nestretneš, ak nejde o politické atentáty z čias studenej vojny, keď sa ľudia bodali smrtiacimi dáždňikmi.“

„Denny Clark nebol nijaký tajný agent CIA v režime prísneho utajenia,“ utrúsil Frost. „Bol to len obyčajný chlapík s loďkou.“

Nastalo dlhé ticho. Potom doktor Finder pokrútil hlavou, akoby sa Frost nemohol väčšmi mylíť. „Ver mi, na tomto prípade nie je nič obyčajné, inšpektor.“

Frost sa zachmúril a nechal patológa pokračovať v práci. Uvedomil si, že podľa tváre mŕtvoly pri nohách je ťažké identifikovať muža, ktorého si pamätal z mladosti. Nebolo to len pre účinky jedu. Dennyho Clarka naposledy videl pred viac ako desiatimi rokmi. Bývalý priateľ sa zmenil. Pribral a oholil si rybársku bradu. Muž, ktorý predtým nemal jediné košeľu s golierom, mal na sebe módnny taliansky pulóver. Kontaktné šošovky vymenil za špičkové svetlozelené okuliare. No i tak stále páchol morom, ako vždy.

Smútok, ktorý Frost prežíval, nebol reálny zármutok, skôr ľútosť nad tým, ako to s nimi šlo dolu vodou. Dennyho spoznal na strednej, ale kým Frost študoval právo, stratili kontakt. Keď sa potom Frost rozhodoval, čo urobí so životom, znovu sa s ním dal dokopy a obaja strávili rok na lodi vo Wisherman's Wharf. Brávali turistov na plavbu po zálive. Jedenásť mesiacov prežíval najkrajšie obdobie života. Dvanásť bol celkom iný. Rozišli sa v zlom pre dievča menom Carla. Bola to hádka, z ktorej sa kamaráti len tak ľahko nespamätajú.

Dnes mali obaja tridsaťpäť. Frost je poliš a Denny mŕtvý.

Doktor Finder zdvihol hlavu a pochopil emóciu na Frostovej tvári. „Nechcem zľahčovať stratu niekoho, kto ti bol blízky.“

„Neboli sme si blízki,“ príliš ostro sa ohradil Frost. Potom pokračoval sám pre seba i pre súdneho lekára. „Hovorím len, že to už bolo dávno. S Dennyom sme kedysi pili pivo, varili kraby a nerád pripúšťam, že sme počúvali Nickelback. Každý dvadsiatnik by tak mal chvíľu žiť. Nič sme si nezarobili, ale peniaze nám boli ukradnuté.“

„Nuž, pánu Clarkovi sa teraz darilo výrazne lepšie,“ poznamenal doktor Finder. „S výnimkou aktuálnych okolností, samozrejme.“

„Ako to myslíš?“

Finder potľapkal telo po nohe. „V prednom pravom vrecku má peniaze. Vyzerá to na niekoľko tisíc dolárov.“

Frost stisol pery. Peniaze sa u Dennyho nikdy dlho neohriali. Uvedomil si, že dokonca aj po desaťročnej odmlke vie iba ťažko uveriť, že sa jeho starý priateľ tak veľmi zmenil.

„Idem skontrolovať, ako beží vyšetrovanie v teréne,“ povedal patológovi. „Máš všetko, čo potrebuješ?“

„Áno. Hoci, keď som už tu, dúfam, že stretnem slávneho Shacka.“

Frost sa usmial. Každý, kto mal niečo spoločné so sanfranciskou políciou, vedel o Frostovom kocúrovi. Tvorili podivuhodný tím a Frost väčšinou nemal istotu, ktorý z nich je šéf. „Musel som ho zatvoriť do spálne na poschodí, inak by vykonal pítvu bez teba. Zoznámim vás, skôr než odídeš.“

„Som rád,“ odvetil Finder.

Frost obišiel telo, otvoril vchodové dvere a zišiel schodmi pred domom na Green Street. Ulicu zaplnili policajné autá a osvetľovali slepý koniec na kopci. Videl umelohmotné čísla na chodníku označujúce dôkazy. V tomto prípade

Dennyho krv. Vyšiel k betónovému zábradliu, odkiaľ mal výhľad na kamenný svah lemovaný stromami, a predstavil si námahu, ktorú musel Denny vynaložiť, aby vyšiel po schodoch a zároveň bojoval do posledného dychu.

To všetko preto, aby odovzdal Frostovi správu, ktorej nerozumel.

Lombard.

Pre obyvateľov San Francisca je Lombard len ulica, ktorá vedie z východu na západ cez mesto k parku Presidio. Turisti poznajú meno Lombard pre kľukatú trasu jedným zo strmých vrcholkov Russian Hill. Mestskí sprievodcovia ju označujú za najkľukatejšiu ulicu na svete.

Frost strčil ruky do vreciek čiernych džínsov a žmurkáním rozháňal únavu. Mal na sebe včerajšiu vykasanú károvanú košeľu s gombíkmi na golieri. Vietor sa mu pohrával s tmavoplavými vlasmi začesanými dozadu, na bokoch zostrihnutými nakrátko. Mal vysoké čelo, malé uši, špicatý nos, tmavomodré oči a úhľadne zastrihnutú bradu. Meral asi stoosemdesiatdva centimetrov, ale na svoju výšku bol dosť kostnatý.

Obrátil sa a oprel sa o zábradlie. Bola chladná, jasná marcová noc. Vybral mobil a chytrou vyhľadal cez google meno Denny Clark. Hľadanie ho zaviedlo na Dennyho webovú stránku s reklamou na výlety loďou po zálive. Frost nebol v kontakte s Dennyom roky. Vlastne si dal záležať, aby nevedel, čo jeho niekdajší priateľ robí. No teraz videl, že bývalý partner svoj biznis značne zdokonalil. Denny vymenil hrdzavú dvanásťmetrovú rybársku loď pri prístavnom móle za luxusnú tridsaťmetrovú jachtu, ktorá kotvila s ostatnými jachtami. Hostil miestnu elitu. Podľa finančnej hotovosti vo vrecku mu dobre platili.

Dennyho jachta sa volala *Drsný život*. Frost sa proti svojej vôli usmial. Za tým menom sa skrývalo viac než len